

gik der en Gysen over Folk og Land, da den højtærede Finansminister, altsaa i Begyndelsen af Samlingen, bekendtgjorde, at Statsregnskabet for 1909—10 viste 51 Mill. Kr.s Underskud. Det er jo et Forhold, som han selv maa have kendt før vi andre. Der var den Gang den bedste Jordbund i den opskræmte Befolkning til at handle rask. Men den højtærede Finansminister foretog sig intet. Efterhaanden er nu Befolkningen efter vor Forstaaelse falden til Ro. Den synes jo, ikke med Urette, at det daglige Liv gaar sin vante Gang, og saa lægger den Bekymringerne til Side med den Tanke, at det vel alligevel ikke er saa slemt, som man den Gang sagde, og imidlertid komme vi længere og længere ud i Uføret. — Aar efter Aar og Gang efter Gang har Landstingets Højre advaret, har Landstingets Højre spurgt. Det er ikke rigtigt, naar den højtærede Konseilspræsident sagde, at vi ikke havde spurgt; ved Finanslovens Behandling i Fjor og for Resten ogsaa tidligere og ved mange specielle Love have vi spurgt, og ved Finanslovens Behandling i Fjor talte jo netop det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Piper) alvorlige Ord om vor finansielle Stilling. Ved Veksellaanets Optagelse forrige Efteraar var det mig overdraget at tolke vort Partis Bekymring, og ved Finanslovens første Behandling i Aar har jeg paa mine Meningsfællers Vegne indtrængende anmodet om Oplysninger, og det Svar, vi have faaet — og det gælder baade den højtærede Konseilspræsident og den højtærede Finansminister — har ikke kunnet faa os til at antage, at man opfattede Situationens Alvor, som vi opfatte den, og naturligvis mene vi, og det kan man ikke fortænke os i, at vor Opfattelse er den rigtige. Vi anse nu Maalet for at være fuldt, vi mene, at vort Lands Anseelse netop løber Fare for at blive forringet, medens Fremtiden for os synes mørk og truende. Og saa er det da, at Landstingets Højre uden nogen som helst partipolitisk Bagtanke endnu en Gang har villet raabe et Varsko til Regeringen og har besluttet ikke at ville stemme for en Finanslov, der for fjerde Gang viser et saa stort Underskud, og derved godkende et Finanssystem, som vi misbillige. Og det maa vi fastholde, og det tror jeg i det lange Løb vil være til mere Gavn for vort Fædreland end det System, som er fulgt, og som det synes, at man agter saa længe som muligt at blive ved at følge.

Til den højtærede Konseilspræsidents

Bemærkning om, at der ikke har været nogen Antydning af og ikke har været nogen Haandsrækning fra Højres Side overfor Regeringen til at bringe den Forbedring til Veje, som vi saa varmt attraa, og at vor Kritik kun har været negativ, vil jeg sige, at dette er jo i og for sig ikke rigtigt. Vi have givet ret tydelige Adresser paa, hvor man skulde finde en Oprejsning for de Tab, man har lidt, nemlig paa de Felter, hvor man har lidt dem ved en, som vi kaldte det, Fejlregning, ved en urigtig Beregning af det Indtægtstab, som man havde gjort Regning paa at faa. Vi have vist, hvorledes de indirekte Skatters Reform har kostet os 8 Mill. Kr. mere, end vi havde gjort Regning paa, og vi have ogsaa i sin Tid gjort gældende, at de 2½ Mill. Kr., som man desuden vilde give Afkald paa, vilde det være letsindigt at give Afkald paa. Men jeg vil dog ogsaa tillade mig at spørge den højtærede Konseilspræsident, om han mener, at det skulde være et Partis eller en Rigsdagsafdelings Sag at foreslaa Regeringen de Love, som man mener, at Regeringen burde fremsætte? Hvis det er Tilfældet, saa behøver den højtærede Finansminister kun at sige os det; det skal ikke være mange Uger, inden vi ville være i Stand til ikke alene at fremsætte Lovplaner, som ville kunne bringe os væsentlig videre med Hensyn til Balance paa Statsregnskabet, men ogsaa Lovforslag, som i Modsætning til de Lovforslag, som ere forelagte os, ville bringe en øjeblikkelig Virkning. Men det have vi ment, at vi ikke uden at anmasse os kunde gøre. Det er jo ikke Skik og Brug, at der stilles private Lovforslag af indgribende Betydning, det findes ikke passende, at man foreslaar Regeringen, som man maa forudsætte er stærkt optagen netop af den Sag, som Talen er om, vor Finanslovgivning, at gøre det paa den ene eller den anden Maade. Nej, vi synes, at vi have stillet os korrekt ved at anmode den høje Regering om at sige os, paa hvilken Maade den agter at gøre det, men jeg synes, at den høje Regering — jeg vil ikke sige ikke har været saa korrekt, men at den har ikke været villig til at give Oplysninger i den Henseende, og ogsaa i Belysning deraf maa vore nu fremsatte Udtalelser ses. Hvis man forleden Dag havde givet os Oplysningerne, hvis man havde sagt: saadan og saadan agte vi at gøre, efter at vi nu have betænkt os i 8 Maanedes, vilde vi heller ikke have taget den Stilling, vi